

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/86/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119394658
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:6119394658.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: R Collectors s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, zastúpeného splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: A. B., C. D., nar. XX. XXXXXXXX XXXX, trvalo bytom E. C. XXX, o zaplatenie 4.512,34 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 20. augusta 2021 č. k. 17Csp/107/2019-271, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietajúcej žalobu vo zvyšnej časti (II. výrok) a v časti o náhrade trov konania (III. výrok) **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.981,07 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 17,38 eur a s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.981,07 eur od 24.11.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol; III. žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“); § 2 písm. a/, b/ a d/, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“); § 37 ods. 1, § 40, § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.z.“); § 369 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obch. z.“); § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z. v znení platnom a účinnom ku dňu omeškania. Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 9.12.2019 domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 4.512,34 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.011,46 eur od 23.1.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania titulom nesplateného úveru. Svoj žalobný nárok odôvodnil tým, že pôvodný veriteľ na základe úverovej zmluvy z 31.7.2015 poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 5.000 eur, ktoré sa žalovaná zaviazala vrátiť formou zmluvne dojednaných pravidelných mesačných anuitných splátok. Vzhľadom na omeškanie žalovanej s platením splátok úveru vyhlásil veriteľ mimoriadnu splatnosť úveru a od žalovanej požaduje v tomto konaní zaplatenie dlžného zostatku istiny s príslušenstvom. Žalovaná podala proti platobnému rozkazu vydanému v upomínacom konaní včas vecne odôvodnený odpor (v dôsledku ktorého sa tento platobný rozkaz zrušil), v ktorom (okrem iných námietok, od ktorých počas konania upustila, napr. námietka neposkytnutia úveru v celej výške, námietka uhradenia vyššej sumy na úver než koľko uvádza žalobca) namietala (žalovaná tieto

svoje námietky ešte doplnila v neskorších vyjadreniach z 11.02.2020 a 18.08.2020), že predmetná zmluva neobsahuje všetky povinné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ, a to konkrétne (podľa obsahu námietok) náležitosti uvedené pod písm. c/ uvedeného ustanovenia (absencia údajov o adrese veriteľa, na ktorej si môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu), pod písm. f/ uvedeného ustanovenia (absencia údajov o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a o konečnej splatnosti úveru) a pod písm. k/ uvedeného ustanovenia (nesprávne uvedený údaj o RPMN v dôsledku použitia nesprávnych predpokladov na jej výpočet), pričom absencia týchto obsahových náležitostí zmluvy spôsobuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ ZoSÚ bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Žalovaná taktiež namietala neplatnosť uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (celej zmluvy podľa ust. § 39 O.z. z dôvodu, že sa ňou obchádza zákon, a to zákonné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, na ktoré žalovaná stroho odkazovala), resp. jej príslušnej časti týkajúcej sa ceny predmetu zmluvy (z dôvodu jej neurčitosti podľa § 37 O.z.).

Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový a právny stav veci: Pôvodný veriteľ (F. G., H.) je spoločnosť, ktorej predmetom podnikania je okrem iného poskytovanie úverov z vlastných zdrojov (banková činnosť). Žalovaná ako dlžník nekonala v predmetnej sporovej veci v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Pôvodný veriteľ a žalovaná dňa 31.7.2015 uzavreli úverovú zmluvu č. 0365983584, ktorou bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 5.000 eur s ročnou úrokovou sadzbou 18,76 %, pri RPMN 20,50 %, s konečnou splatnosťou 25.7.2024 a s počtom a výškou splátok: 108 x 101 eur (z toho poplatok za poistenie 5 eur). Vzhľadom na omeškanie žalovaného s platením splátok úveru vyhlásil veriteľ (po predchádzajúcej výzve na úhradu dlžnej sumy z 27.10.2017) listom z 23.11.2017 mimoriadnu splatnosť úveru k tomuto dátumu a zároveň vyzval žalovanú na okamžitú úhradu dlžnej sumy. Žalovaná do podania žaloby zaplatila celkovo sumu 3.018,93 eur, z čoho bola na istinu úveru započítaná suma 988,54 eur. Žalovaná počas konania už žiadne ďalšie úhrady nevykonala. Žalobca si v tomto konaní uplatňoval voči žalovanej nezaplatený zvyšok istiny úveru vo výške 4.011,46 eur, zvyšné úroky a úroky z omeškania vyčíslené ku dňu 23.11.2017 vo výške 228,99 eur, úroky z omeškania vyčíslené od 24.11.2017 do 22.1.2019 vo výške 262,89 eur, ako aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.011,46 eur od 23.1.2019 do zaplatenia a poplatky vo výške 9 eur. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. II/2020 zo 16.10.2020, ktorá bola uzatvorená medzi pôvodným žalobcom ako postupcom a spoločnosťou R Collectors s.r.o., IČO: 50 094 297, ako postupníkom, bola pohľadávka pôvodného žalobcu voči žalovanej ako dlžníkovi, ktorej zaplatenie je predmetom tohto konania, postúpená na spoločnosť R Collectors s.r.o., IČO: 50 094 297. Na základe tejto skutočnosti bola na návrh pôvodného žalobcu pripustená v predmetnom konaní zmena žalobcu na R Collectors s.r.o. uznesením č. k. 17Csp/107/2019-234 z 22.1.2021. V dôsledku tohto mal súd osvedčenú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v tomto spore podľa § 526 O.z. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaná uzavrela predmetnú zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obch.z. ako spotrebiteľ. Žalobca sa domáhal svojich nárokov z titulu zmluvy, ktorou boli žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky a táto sa zaviazala vrátiť ich v dohodnutých mesačných anuitných splátkach spolu s príslušnými úrokmi. Pretože pôvodný veriteľ poskytoval spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovaná ho neprijímala na takéto účely, spĺňajú tieto osoby definíciu veriteľa a spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a/ a b/ ZoSÚ, zmluva z 31.7.2015 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d/ ZoSÚ a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom, pričom na daný právny vzťah sa vzťahujú aj ustanovenia ZoSÚ a ďalej ust. § 52 a nasl. O.z. V zmysle ust. § 9 ods. 1 a 2 a § 11 ods. 1 ZoSÚ bolo potrebné (v intenciách námietok žalovanej) preskúmať, či v listinách tvoriacich zmluvu, sú obsiahnuté všetky zákonom predpísané náležitosti.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že predložená zmluva bola uzatvorená platne, pretože jej ustanovenia zodpovedajú požiadavke určitosti, zrozumiteľnosti a vážnosti právneho úkonu podľa ust. § 37 ods. 1 O.z., neobchádza zákonné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, a to najmä (nie však výlučne) ustanovenia § 52 a nasl. O.z. a zároveň súd v zmluve nevzhladol ani žiadnu neprijateľnú podmienku v zmysle ust. § 53 O.z., ktorá by spôsobovala neplatnosť celej zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo jej niektorej časti, napr. časti týkajúcej sa ceny predmetu zmluvy (celkovej čiastky úveru), ktorá popri tom že je dostatočne jasne, zrozumiteľne a určito sformulovaná, nevyvoláva svojim obsahom žiadnu nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Po vykonaní dokazovania súd prvej inštancie uzavrel, že predmetná zmluva má písomnú formu, pričom jej náležitosti (okrem náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ) sú na listinách, ktoré tvoria súčasť zmluvy. Súdom nemohol prisvedčiť námietkam žalovanej ohľadom absencie (resp. nesprávnosti v zmluve obsiahnutých) náležitostí zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ, nakoľko v zmluve je jasne uvedený dátum prvej splátky a dátum poslednej splátky ako dátum konečnej splatnosti úveru, pričom doba trvania zmluvy medzi týmito dátumami, t. j. medzi 25.8.2015 - 25.7.2024 je tiež vyjadrená počtom mesiacov

108 v podobe počtu mesačných splátok, čo zjavne predstavuje 9-ročné obdobie trvania zmluvy a splácania úveru. Súd taktiež považoval postup veriteľa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov za správny, nakoľko z ust. § 2 písm. g/ ZoSÚ vyplýva, že len ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby (poistenia) na to, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, je potrebné zahrnúť (aj) poistné do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, pričom z formulácie a obsahu predmetnej zmluvy bez ďalšieho nevyplýva (a ani žalovaná v konaní netvrdila a nepreukazovala) skutočnosť, že by bolo uzatvorenie poistenia v tomto prípade povinné pre získanie úveru (za uvedených podmienok). Z formulácie zmluvy naopak vyplýva len možnosť poistenia úveru, pri využití ktorej sa uplatnia aj príslušné časti zmluvy o poistení. Poplatok za poistenie vo výške 5 eur mesačne preto v danom prípade netvorí súčasť celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom na účely ust. § 2 písm. g/ a i/ ZoSÚ a nezohľadňuje sa ani pri výpočte RPMN. Z obsahu spisu (a to napr. z prehľadu splácania úveru a z amortizačnej tabuľky) v danej súvislosti vyplýva, že v zmluve uvádzaná výška mesačnej úhrady 101 eur sa skladá práve z uvedeného poplatku za poistenie vo výške 5 eur mesačne a z mesačnej anuitnej splátky úveru vo výške 96 eur (pomer istiny a úrokov v jednotlivých splátkach vyplýva z amortizačnej tabuľky). Pri danom úvere je teda potrebné údaj o RPMN vypočítať na základe vstupného údaja o mesačnej splátke 96 eur a nie 101 eur, v dôsledku čoho sa potom dá ľahko vysvetliť, prečo žalovaná dospela k nesprávnemu záveru o vyššej hodnote RPMN. Na základe mesačnej sumy splátok istiny a úrokov vo výške 96 eur bola potom správne v zmluve vypočítaná celková čiastka úveru, ktorá predstavuje súčet $96 \text{ eur} \times 108 \text{ splátok} = 10.368 \text{ eur}$. Pokiaľ je v zmluve pri tomto údaji uvedená suma 10.361,27 eur, súd tu uvádza, že ide o zanedbateľný matematický rozdiel, ktorý však nemôže spôsobiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, keďže žalovaný pri uvádzanom údaji bezpochyby vedel bez ťažkostí a s istotou rozpoznať celkový objem peňazí, ktoré mal formou mesačných splátok vrátiť veriteľovi (porovnaj aj rozsudok Súdneho dvora EÚ C-42/15), pričom uvedený údaj je potrebné v danej súvislosti posudzovať spoločne s ostatným obsahom bodu 3.1 zmluvy, kde súčasne bol dostatočne zreteľne vyjadrený údaj o počte a výške splátok úveru (108 splátok x 96 eur). Žalobca uvedený matematický rozdiel odôvodňoval tým, že žalobcovi interný systém neumožňoval dohodnúť so žalovanou mesačné splátky v sume na desatinné čísla, z čoho vyplýva, že mesačné splátky boli zaokrúhlené smerom nahor. Predmetné zaokrúhlenie potom spôsobilo, že výška poslednej splátky nebola v sume totožnej s ostatnými splátkami úveru, ale v sume nižšej o 6,73 eur, čo sa rovná rozdielu medzi výsledkom pri výpočte celkovej čiastky súčinom výšky splátky s počtom splátok a celkovou čiastkou uvedenou v zmluve. Z uvedených dôvodov mal súd za to, že zmluva obsahovala náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ vo forme dostatočne zrozumiteľnej pre bežného spotrebiteľa.

Z vykonaného dokazovania však zároveň vyplynulo, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere skutočne neobsahovala povinný údaj podľa § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ. V úvodnej časti zmluvy pri označení zmluvných strán je síce uvedená adresa pôvodného veriteľa (na ktorú adresu žalobca vo svojich vyjadreniach na č.l. 59-83, 124-147, 165-171 spisu odkazuje ako na údaj podľa ust. 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ), avšak z nej nevyplýva potrebná informácia o tom, či práve táto adresa sa má považovať za adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ na účely § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ uplatniť svoju reklamáciu alebo sťažnosť. Tento údaj nijako nevyplýva ani z ostatného obsahu zmluvy, kde v bode 3.8 je iba uvedený odkaz na reklamačný poriadok s informáciou, že tento sa nachádza na internetovej stránke banky a na jej obchodných miestach (žalobca tento reklamačný poriadok predložil počas prebiehajúceho konania). Z obsahu bodu 3.8 zmluvy ako ani z ostatného obsahu zmluvy pritom vôbec nevyplýva, že by reklamačný poriadok (na rozdiel od OP a VOP pôvodného veriteľa) predstavoval imanentnú súčasť zmluvy (tu sa súd nemôže stotožniť s opačným tvrdením žalobcu obsiahnutým v jeho vyjadrení z 9.9.2020), a preto sa táto náležitosť v rozpore s uvedeným zákonným ustanovením bez pochyb nenachádzala ani priamo v uzavretej zmluve, a ani na listine, ktorá by tvorila súčasť tejto zmluvy. Hoci v zmysle záverov vyplývajúcich z rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 nemusia byť všetky náležitosti zmluvy nevyhnutne obsiahnuté v jedinom dokumente, avšak zároveň je potrebné poznamenať, že podľa výslovného znenia ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ musia byť všetky náležitosti, ktoré vymenúva tento odsek 2 (vyhotovené písomne alebo zachytené na inom trvalom nosiči) neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Urobiť reklamačný poriadok súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere pre účely naplnenia obsahovej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ pritom bolo možné len na základe zhodnej vôle obidvoch zmluvných strán, ktorá by bola vyjadrená v dvojstrannom právnom úkone podpísanom obidvomi stranami (v medziach ust. § 40 O.z.). V konaní však nevyšlo najavo (a ani žalobca to netvrdil a ani nepreukazoval), že by okrem zmluvy, ktorá v zmysle vyššie uvedeného postráda túto náležitosť ako aj platné dojednanie zmluvných strán o tom, že by (neoddeliteľnou) súčasťou zmluvy bol akýkoľvek iný dokument zahŕňajúci predmetnú náležitosť s potrebným obsahom (napr. reklamačný poriadok),

existoval medzi zmluvnými stranami akýkoľvek iný samostatný dokument s touto náležitosťou, ktorý by bol podpísaný obidvomi zmluvnými stranami. Takým dokumentom jednoznačne nemôže byť reklamačný poriadok, ktorý nie je zo strany žalovaného podpísaný a netvorí podľa zhodnej vôle strán súčasť zmluvy (akékoľvek jednostranné vyhlásenie len veriteľa v danom smere priamo v reklamačnom poriadku nepodpísanom aj žalovaným je na dané účely právne irelevantné). Nad rámec uvedeného súd dopĺňa, že v konaní taktiež nevyšlo najavo (ani žalobca to v konaní netvrdil a ani nijakým spôsobom nepreukazoval), že by bola žalovaná ako spotrebiteľ preukázateľným spôsobom oboznámená pri uzavieraní zmluvy s obsahom reklamačného poriadku (k tomuto odseku viď príslušný záver prijatý Krajským súdom v Trnave v danom smere v bode 23 rozsudku č. k. 24CoCsp/31/2020 z 19.10.2020 o tom, že pokiaľ zákon kladie dôraz na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa O.z. musí obsahovať aj údaj podľa § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ /ktorého absencia má závažné následky uvedené v ust. § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ/, tak tento údaj musí byť vyjadrený v takej forme, ktorá je zrozumiteľná a prehľadná pre spotrebiteľa - to znamená, že táto náležitosť musí byť uvedená priamo v zmluve). V daných súvislostiach súd taktiež poukazuje na príslušné závery prijaté Krajským súdom v Trnave v bode 22 rozsudku č. k. 24CoCsp/31/2020 z 19.10.2020, z ktorých vyplýva že ZoSÚ v § 9 ods. 2 odlišuje obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa písm. b/, teda obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu a podľa písm. c/ adresu predávajúceho (veriteľa), na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Z citovaných ustanovení teda vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať obe uvedené náležitosti. Z § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ nevyplýva, že by adresa predávajúceho (veriteľa), na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, mala byť totožná so sídlom tohto subjektu. Zmluva o úvere preto musí explicitne obsahovať adresu predávajúceho (veriteľa), na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť z dôvodu, aby spotrebiteľ presne vedel, kde môže svoju prípadnú reklamáciu alebo sťažnosť uplatniť. Nakoľko konkrétna adresa na uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti v zmluve výslovne obsiahnutá nie je, je takáto možnosť pre žalovaného ako spotrebiteľa otázná. Samotná zmluva o úvere nebola stranami uzavretá v sídle pôvodného veriteľa, t. j. v G., čo vyplýva aj zo samotnej zmluvy. V danej zmluve preto nie je naplnený zámer zákonodarcu, aby spotrebiteľ vedel kam sa má so svojou sťažnosťou alebo reklamáciu obrátiť, pretože tento nevie, či je to len sídlo veriteľa, alebo adresa ktorejkoľvek jeho pobočky, napr. pobočky kde zmluvu podpísal. Predmetná zmluva však obsahovala len formálne označenie poskytovateľa úveru (pôvodného veriteľa) ako zmluvnej strany (v úvodnej časti zmluvy), čo nepredstavuje kvalifikovaný údaj o adrese veriteľa tak ako túto náležitosť výslovne vyžaduje ust. § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ a nepodáva potrebnú informáciu pre spotrebiteľa, u koho a kde môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (takýto údaj nebol uvedený v žiadnej časti predmetnej zmluvy). K tvrdeniu žalobcu obsiahnutému v jeho vyjadrení z 9.9.2021 o tom, že predmetná zmluva ani nemusí obsahovať adresu veriteľa, na ktorej možno podať reklamáciu alebo sťažnosť, keďže predmetom sporu nie je viazaná spotrebiteľská zmluva a je zrejmé, že v konaní nevystupuje predávajúci, ktorý by bol súčasne i veriteľom, súd jednak poukazuje na to, že v čase uzavretia zmluvy (a to od 1.4.2015) už predmetné ustanovenie znelo nasledovne: zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: písm. c/ adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, pričom na druhej strane pôvodný veriteľ pri uzavretí predmetnej úverovej zmluvy nepochybne poskytol žalovanému ako spotrebiteľovi finančné služby, preto je potrebné ho považovať zároveň i za predávajúceho vo vzťahu k týmto službám (porovnaj príslušný záver prijatý Krajským súdom v Trnave v danom smere v bode 22 rozsudku č. k. 24CoCsp/31/2020 z 19.10.2020).

Pre absenciu uvedenej povinnej obsahovej náležitosti zmluvy považoval súd predmetný spotrebiteľský úver za úver bez úrokov a poplatkov v zmysle cit. ust. § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z uvedených dôvodov mal žalobca právo len na zaplatenie istiny úveru 5.000 eur, t. j. len na vrátenie poskytnutého spotrebiteľského úveru bez akéhokoľvek navýšenia, teda bez úrokov z úveru a poplatkov (napr. za poistenie). Predmetný úver bol pre omeškanie s platením mesačných splátok podľa zmluvnej úpravy (vychádzajúc z vyjadrenia žalobcu z 15.6.2020 konkrétne podľa bodu 3.8 zmluvy v spojení s bodom 6.8 Obchodných podmienok veriteľa pre spotrebiteľské úvery účinných v čase uzavretia zmluvy) a podľa príslušnej zákonnej úpravy (§ 565 a § 53 ods. 9 O.z. - predchádzajúca výzva z 27.10.2017) predčasne zosplatený ku dňu 23.11.2017, čím vznikla žalovanej povinnosť jednorazovo uhradiť veriteľovi celú zostávajúcu časť pohľadávky z úveru. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaná dosiaľ uhradila na úver sumu 3.018,93 eur, preto súd žalobcovi priznal vo výroku I len dlhý zostatok istiny v celkovej výške 1.981,07 eur (5.000 eur - 3.018,93 eur), a to spolu s úrokmi z omeškania, pretože žalovaný sa nepochybne dostal do omeškania so zaplatením tohto svojho záväzku. Žalobcovi teda v zmysle citovaných ustanovení a uvedeného záveru súdu vznikol nárok

na úroky z omeškania z nezaplatených splátok do predčasného zosplatnenia úveru (23.11.2017) podľa prehľadu obsiahnutého vo vyjadrení žalobcu z 15.6.2020 vo vyčíslenej výške 17,38 eur a ďalej vo výške 5 % ročne zo sumy 1.981,07 eur (t. j. len z dlžného zostatku istiny) od 24.11.2017 do zaplatenia, ktorý rozsah úrokov z omeškania súd žalobcovi v rámci žalobným návrhom nárokovanej širšieho rozsahu príslušenstva pohľadávky ako jeho oprávnenú časť priznal (všetko spolu výrok I). Z tých istých dôvodov súd žalobu vo zvyšnej časti (v časti prevyšujúcej nárok priznaný vo výroku I) zamietol (výrok II).

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 CSP, vecne dôvodil, že žalovaný by mal nárok na náhradu pomernej časti trov konania podľa jeho väčšieho úspechu vo veci, avšak nakoľko žalovanému preukázateľne žiadne trovy v konaní nevznikli a ani si žiadnu náhradu neuplatňoval, súd mu z dôvodu hospodárnosti konania nárok na náhradu trov konania podľa uvedených ustanovení nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho výrokov II. a III. podal včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zrušenie v napadnutej časti a vrátenie veci na nové prejednanie súdu prvej inštancie, alternatívne navrhol jeho zmenu vyhovením žalobe aj v takejto časti a zaviazaním žalovanej na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100%. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Podľa Obchodných podmienok podania klientov voči banke a spôsob komunikácie medzi bankou a klientami v danej veci upravuje Reklamačný poriadok. Tento je dostupný na obchodnom mieste banky, na internetovej stránke banky I. a pod. Adresa, na ktorej je možné podať žiadosť, sťažnosť či reklamáciu je konkrétne upravená v článku I časť 3 Reklamačného poriadku. Odvolateľ v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6C/73/2016 z 28.7.2016, s ktorého argumentáciou sa stotožnil Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 5Co/361/2016 z 21.6.2017. Súčasne z bodu 3 článku 1 písm. b/ Reklamačného poriadku vyplýva, že v prípade, ak bude reklamácia doručená inému organizačnému útvaru Banky, tento zabezpečí jej postúpenie referátu reklamácií najneskôr nasledujúci pracovný deň po jej doručení. Uvedeným je stanovená možnosť doručovať aj na adresu sídla veriteľa, ako uviedol vyššie. Rovnako vzhľadom na skutočnosť, že Zmluva o úvere hneď v článku 1 obsahuje adresu žalobcu, priemerný spotrebiteľ vedel, kam môže svoje podania adresovať v prípade, pokiaľ by nejaké mal. Žalobca v celom rozsahu popiera tézu súdu o absencii adresy na podanie reklamácie a tvrdí, že uvedenie sídla žalobcu (Dvořákovo nábrežie 4, 812 02 Bratislava) v záhlaví Zmluvy o úvere je aj adresou žalobcu, na ktorej môže spotrebiteľ (žalobcovia) uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ide o adresu, na ktorej môže pošta žalovanému doručiť zásielku alebo na ktorej možno žalovaného osobne navštíviť s cieľom podať tam reklamáciu alebo sťažnosť. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6Co/143/2018 z 26.2.2019, rozsudky Krajského súdu Trnava sp. zn. 25Co/14/2019 z 3.12.2019 a sp. zn. 25Co/230/2017 zo dňa 12.12.2018, z ktorých citoval. Podľa bodu 3.8 Zmluvy o úvere sa právne vzťahy neupravené Zmluvou o úvere riadia Obchodnými podmienkami, Všeobecnými obchodnými podmienkami, Reklamačným poriadkom zverejneným na internetovej stránke banky a všetkých obchodných miestach, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o úvere; Dlžník svojim podpisom potvrdzuje, že bol s príslušnými dokumentmi oboznámený a súhlasí s nimi. V zmysle ustanovenia 8.5 Obchodných podmienok vzájomné práva a povinnosti Banky a Dlžníka/Spoludlžníka vyplývajúce zo ZoÚ alebo súvisiace so ZoÚ v súvislosti s prijímaním, evidovaním a vybavovaním Podaní zo strany Dlžníka/Spoludlžníka, ako aj Podaní na vykonávanie finančného sprostredkovania upravuje Reklamačný poriadok, ktorý je prístupný na každom Obchodnom mieste a na Internetovej stránke. Ďalej podľa bodu 4 článku 1 Reklamačného poriadku: Reklamáciu môže klient podať: a) na tlačive „Podanie“ alebo formou iného písomného podania obsahujúceho Podanie Klienta prostredníctvom ktoréhokoľvek Obchodného miesta Banky, pričom Klient dostane potvrdenú kópiu tlačiva „Podanie“ alebo iného písomného Podania ako písomný doklad o prevzatí Podania Bankou, b) inou písomnou formou – zaslaním formou poštovej zásielky do Banky na adresu F. G., H.. J. K. L. M., M. XX, XXX XX G. (špecializovaný útvar) a/alebo písomným podaním u Finančného agenta, d) osobne – na podateľni na ústredí Banky alebo na špecializovanom útvere Banky, e) elektronickou formou: - prostredníctvom služby Internet banking, ak ide o klientov (majiteľov účtov), ktorí majú túto službu v Banke zriadenú - prostredníctvom e-mailu na adresu N.. Adresa veriteľa uvedená v bode 1 Zmluvy o úvere je súčasne adresou obchodného miesta banky, a teda je zjavné, že Zmluva o úvere obsahuje aj údaj o adrese, na ktorej môže Žalobca podať reklamáciu. Vzhľadom na znenie Reklamačného poriadku je dôvodný záver, že reklamácia podaná na adrese sídla žalobcu uvedenej priamo na Zmluve o úvere je adresou, na ktorej žalobca prijíma reklamácie. Adresa sídla žalobcu je totiž aj jednou z adries jeho pobočiek. Zmluva o úvere nemusí obsahovať adresu veriteľa, na ktorej možno podať reklamáciu alebo sťažnosť. Podľa ust. § 9 ods. písm. c/ ZoSÚ zmluva o úvere má obsahovať adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. ZoSÚ pritom rozlišuje medzi veriteľom a predávajúcim,

t. j. nejde o synonymá, ale o obsahovo dva rozdielne pojmy. Žalobca konal v súlade s O.z. ako aj v súlade s čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Súdom namietaný dokument je verejne prístupný na internetovej stránke právneho predchodcu žalobcu, preto jeho presná identifikácia nie je potrebná, nakoľko aj zo zmluvy vyplýva, že ide o reklamačný poriadok účinný a platný v čase uzavretia zmluvy. V čase uzavretia zmluvy navyše sa mal možnosť žalovaný oboznámiť v tom čase s jeho platným znením. Nakoľko v priebehu zmluvného vzťahu môže dôjsť k aktualizácii týchto dokumentov, nebolo by možné ani ich presné označenie v samotnej zmluve. Pri hodnotení Zmluvy o úvere má zvlášť zásadný význam kvalifikácia tzv. priemerného spotrebiteľa, ktorá podlieha časovým zmenám tak, ako sa úroveň informovanosti spotrebiteľa logicky postupne zvyšuje. Napriek skutočnosti, že ochrana spotrebiteľa je považovaná za jedno z nosných hľadísk tak vnútroštátnej ako aj úniijnej legislatívy, nie je prijateľné, aby podnikateľ niesol všetky riziká zmluvného vzťahu a spotrebiteľ neniesol fakticky žiadnu zodpovednosť. Takýto prístup by bol zneužitím práva v rozpore so základnými zásadami právnej spoločnosti, podľa ktorých je okrem iného nevyhnutné požadovať uplatňovanie zodpovedajúcej miery zodpovednosti za vlastné právne – záväzné konanie (spotrebiteľa).

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadрила, odvolací návrh nepodala.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), teda rozsudok len v napadnutej časti - v rozsahu jeho výrokov II. a III., s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti je vo výroku vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť.

5. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti (čiastočne) zamietnutá a v závislom výroku o náhrade trov prvoinštančného konania (II. a III. výrok napadnutého rozsudku), keď v časti v ktorej súd žalobe žalobcu vyhovel a uložil žalovanej zaplatiť mu sumu 1.981,07 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 17,38 eur a s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.981,07 eur od 24.11.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok napadnutého rozsudku), rozsudok súdu prvej inštancie už nadobudol právoplatnosť a preto nebol predmetom prieskumu odvolacieho súdu. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť, či prvoinštančný súd dospel k správne záveru, že zmluva obsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ a naopak neobsahuje v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, v dôsledku čoho považoval úver za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ).

6. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi pôvodnou žalobkyňou (F. G., H.) a žalovanou ako založený spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

V preskúmvanej veci založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať spotrebiteľský úver, poskytnutý pôvodnou žalobkyňou žalovanej na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, za bezúročný a bez poplatkov, pre absenciu obligatórnej zákonom stanovenej náležitosti takejto zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ.

Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva.

Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne

cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

Odvolačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie, z ktorých vyplýva, že medzi pôvodnou žalobkyňou/právnou predchodkyňou žalobcu (F. G., H.) a žalovanou bola dňa 31.7.2015 uzavretá Zmluva o spotrebiteľskom úvere lepšiasplátka (č. úverovej zmluvy 0365983584). Predmetom zmluvy bola dohoda právnej predchodkyne žalobcu a žalovanej o poskytnutí úveru vo výške 5.000 eur, s dohodnutou výškou úrokovej sadzby 18,76% ročne a RPMN banky 20,50%. Žalovaná sa zaviazala splácať úver mesačnou splátkou vo výške 101 eur (z toho 5 eur náklady spojené s poistením schopnosti splácať úver), v počte splátok 108, splatných vždy k 25. dňu v mesiaci, od 25.8.2015 (dátum prvej splátky) do 25.7.2024 (dátum konečnej splatnosti úveru). Ďalej z predmetnej úverovej zmluvy vyplýva, že celková čiastka úveru je 10.361,27 eur. Zároveň bolo dojednané poistenie schopnosti splácať úver.

Odvolačný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetný úver bol spotrebiteľovi poskytnutý dodávateľom a teda spotrebiteľ legitímne očakával, že dodávateľ bude pri poskytovaní úveru postupovať voči nemu s odbornou starostlivosťou tak, ako mu to ukladá zákon. Spotrebiteľ v zásade uzatvára úverovú zmluvu s dôverou v pravdivosť a hodnovernosť údajov, ktoré dodávateľ pripraví v písomnej podobe a predloží spotrebiteľovi na podpis. V tomto smere legitímne očakávania spotrebiteľa neboli naplnené. Dodávateľ ako odborník musel vedieť o obsahových náležitostiach úverovej zmluvy v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu zo spotrebiteľského úveru.

Podľa § 2 ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19, l) celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až l/, s/, z/ a aa/, c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená

nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

Súd prvej inštancie dôvodil, že nemohol prisvedčiť námietkam žalovanej ohľadom absencie (resp. nesprávnosti v zmluve obsiahnutých) náležitostí zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ, nakoľko v zmluve je jasne uvedený dátum prvej splátky a dátum poslednej splátky ako dátum konečnej splatnosti úveru, pričom doba trvania zmluvy medzi týmito dátumami, t. j. medzi 25.8.2015-25.7.2024 je tiež vyjadrená počtom mesiacov 108 v podobe počtu mesačných splátok, čo zjavne predstavuje 9-ročné obdobie trvania zmluvy a splácania úveru. Taktiež považoval postup veriteľa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej aj „RPMN“) za správny, nakoľko z ust. § 2 písm. g/ ZoSÚ vyplýva, že len ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby (poistenia) na to, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, je potrebné zahrnúť (aj) poistné do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, pričom z formulácie a obsahu predmetnej zmluvy bez ďalšieho nevyplýva (a ani žalovaná v konaní netvrdila a nepreukazovala) skutočnosť, že by bolo uzatvorenie poistenia v tomto prípade povinné pre získanie úveru (za uvedených podmienok). Z formulácie zmluvy naopak vyplýva len možnosť poistenia úveru, pri využití ktorej sa uplatnia aj príslušné časti zmluvy o poistení. Poplatok za poistenie vo výške 5 eur mesačne preto v danom prípade netvorí súčasť celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom na účely ust. § 2 písm. g/ a i/ ZoSÚ a nezohľadňuje sa ani pri výpočte RPMN. Z obsahu spisu (a to napr. z prehľadu splácania úveru a z amortizačnej tabuľky) v danej súvislosti vyplýva, že v zmluve uvádzaná výška mesačnej úhrady 101 eur sa skladá práve z uvedeného poplatku za poistenie vo výške 5 eur mesačne a z mesačnej anuitnej splátky úveru vo výške 96 eur (pomer istiny a úrokov v jednotlivých splátkach vyplýva z amortizačnej tabuľky). Pri danom úvere je teda potrebné údaj o RPMN vypočítať na základe vstupného údaja o mesačnej splátke 96 eur a nie 101 eur, v dôsledku čoho sa potom dá ľahko vysvetliť, prečo žalovaná dospela k nesprávnemu záveru o vyššej hodnote RPMN. Na základe mesačnej sumy splátok istiny a úrokov vo výške 96 eur bola potom správne v zmluve vypočítaná celková čiastka úveru, ktorá predstavuje súčet 96 eur x 108 splátok = 10.368 eur. Pokiaľ je v zmluve pri tomto údaji uvedená suma 10.361,27 eur, súd prvej inštancie uviedol, že ide o zanedbateľný matematický rozdiel, ktorý však nemôže spôsobiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, keďže žalovaný pri uvádzanom údaji bezpochyby vedel bez ťažkostí a s istotou rozpoznať celkový objem peňazí, ktoré mal formou mesačných splátok vrátiť veriteľovi, pričom uvedený údaj je potrebné v danej súvislosti posudzovať spoločne s ostatným obsahom bodu 3.1 zmluvy, kde súčasne bol dostatočne zreteľne vyjadrený údaj o počte a výške splátok úveru (108 splátok x 96 eur). Žalobca uvedený matematický rozdiel odôvodňoval tým, že žalobcovi (jeho právnej predchodkyňi) interný systém neumožňoval dohodnúť so žalovanou mesačné splátky v sume na desatinné čísla, z čoho vyplýva, že mesačné splátky boli zaokrúhlené smerom nahor. Predmetné zaokrúhlenie potom spôsobilo, že výška poslednej splátky nebola v sume totožnej s ostatnými splátkami úveru, ale v sume nižšej o 6,73 eur, čo sa rovná rozdielu medzi výsledkom pri výpočte celkovej čiastky súčinom výšky splátky s počtom splátok a celkovou čiastkou uvedenou v zmluve. Z uvedených dôvodov mal súd prvej inštancie za to, že zmluva obsahovala náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ vo forme dostatočne zrozumiteľnej pre bežného spotrebiteľa.

Odvolačný súd sa nemohol stotožniť s právnou argumentáciou súdu prvej inštancie vo vzťahu k náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. Preskúmaním predmetnej úverovej zmluvy totiž odvolací súd dospel k záveru, že úver, ktorý právna predchodkyňa žalobcu poskytla žalovanej a ktorý ona čerpala, je bezúročný a bez poplatkov, keďže v úverovej zmluve absentuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, konkrétne celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V predmetnej úverovej zmluve vôbec nie je uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve bola dojednaná len celková čiastka úveru sumou 10.361,27 eur (žalovaná mala úver splatiť v 108 mesačných splátkach po 101 eur, čo je celkovo 10.908 eur, pokiaľ je aj zo sumy mesačnej splátky odpočítaná suma 5 eur /náklady spojené s poistením schopnosti splácať úver, o ktorom žalobca tvrdí, že nebol podmienkou poskytnutia úveru a preto nemá byť započítaný do RPMN a celkových nákladov spotrebiteľa/, tak zostane suma 96 eur, v ktorom prípade bude súčin počtu splátok 108 a výšky splátky 96 eur suma 10.368 eur). Celkovú čiastku úveru nemožno stotožňovať s celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanou na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Odvolačný súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu a súdu prvej inštancie o tom, že uzavretie poistnej zmluvy nebolo podmienkou pre poskytnutie úveru, nakoľko zmluva o úvere nedáva spotrebiteľovi možnosť zaškrtnúť, či o poistenie vyslovene žiada alebo ho odmieta, ale dáva spotrebiteľovi voľbu len pri vyhlásení či spĺňa podmienky na vznik poistenia schopnosti splácať úver vo zvolenom súbore poistenia.

Spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný a musí mu byť daná jednoznačná možnosť slobodne sa vyjadriť, či poistenie schopnosti splácať úver žiada alebo nie. Vychádzajúc z uvedeného má odvolací súd za to, že uzavretie poistenia bolo podmienkou získania úveru, preto malo byť zahrnuté do výšky RPMN a záver súdu prvej inštancie o správne uvedenej výške RPMN v zmluve nebol preto správny. Odvolací súd je názoru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi právnou predchodkyňou žalobcu a žalovanou neobsahuje obligatórnu obsahovú náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ (celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a z tohto dôvodu je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ). Žalobcovi tak vzniklo právo len na vrátenie istiny poskytnutého úveru po odrátaní žalovanou zaplatenej sumy, preto súd prvej inštancie rozhodol v zamietajúcej časti veci samej vo výroku vecne správne.

Nebol dôvod sa zaoberať absenciou ďalších podstatných náležitostí zmluvy, keďže aj absencia len jednej z podstatných náležitostí zmluvy spôsobuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej (II. výrok) ako vecne správne potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho a odvolacími dôvodmi nespochybného rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania (III. výrok).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05).

7. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

S prihliadnutím na výsledok odvolacieho konania, v ktorom bola plne úspešná žalovaná, vzniklo žalovanej právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi. Odvolací súd jej však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, žiadne si neuplatnila, v odvolacom konaní ostala pasívna, do konania sa nezapojila (nevykonala žiaden procesný úkon) a je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

8. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)